

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, declarat de avocata Ludmila Bîrcă, în numele inculpatului

*Cerguța Vitalii XXXX, născut la
XX XXX XXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 19.11.2015– 28.11.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>27.12.2017 – 13.02.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>30.05.2018 – 04.07.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 28 noiembrie 2017, Cerguța Vitalii a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că în noaptea spre 19 octombrie 2015, inculpatul Cerguța V., având scopul de a întreține un raport sexual prin constrângere fizică și psihică, fiind conștient de faptul că prin acțiunile sale săvârșește acte ilegale cu caracter sexual, cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările acestora, în timp ce se afla în odaia din casa lui

Luca I., în s. XXXX, r-nul XXXX, a ținut-o forțat de mâini și a amenințat-o, apoi a lovit-o cu pumnul în spate pe minora XXXXX și a întreținut cu ea un raport sexual forțat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 248 din 20.10.2015, în rezultatul examinării medico-legale, la XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoze a coapsei stângi, care s-au format sub acțiunea traumatică a unui corp contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce duc la dereglarea sănătății pe un termen de până la 6 zile și care se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că a intrat cu partea vătămată în altă odaie, unde i-a propus să întrețină un raport sexual și ea acceptat. Nu cunoștea vârsta ei și nici nu a întrebat-o despre acesta. Considera că ea are 19 ani. Nu poate să explice apariția echimozelor pe coapsele părții vătămate și nu știe de ce ea a declarat la poliție că a fost bătută.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată XXXXX a declarat că împreună cu prietena sa Cristina, la propunerea inculpatului, au mers în s. XXXX, r-nul XXXXX, la Radu. Acolo au consumat alcool, apoi inculpatul și Radu au început să strige la ele, le-au luat telefoanele și au aplicat forța fizică asupra lor. Ulterior, ea s-a simțit rău și a adormit în automobil, iar când s-a trezit, a auzit gălăgie în casă. A intrat și a văzut că inculpatul s-a repezit cu un băț asupra Cristinei, amenințând-o cu moartea. Aceasta a fugit și a spus că Radu a violat-o și ea îi va povesti despre cele întâmplate tatălui său. Atunci, inculpatul a apucat-o pe ea de mână și a dus-o într-o odaie, unde i-a propus să întrețină relații sexuale, iar dacă va refuza îl va chema pe Radu. Ea a început să plângă, inculpatul a lovit-o cu pumnul în spate și a împins-o pe pat, a urcat peste ea, a dezbrăcat-o și a întreținut un raport sexual forțat cu dânsa. În acest timp ea plângea și încerca să împingă inculpatul, însă acesta o ținea de mâini. După consumarea actului sexual, a cerut telefonul pentru a suna acasă, însă inculpatul i-a spus să rămână peste noapte. Dimineața, acesta i-a cerut să facă ordine, apoi împreună cu el și Radu au mers la bunica ultimului, unde a fost impusă să consume alcool. Ulterior, a fost telefonată de un polițist, acesta a întrebat-o unde se află și, în scurt timp, au venit angajații poliției care i-au condus la comisariat. Numărul ei de telefon l-au luat de la Cristina. Inculpatul a recunoscut că a violat-o. Ulterior, acesta i-a propus să se căsătorească, pentru ca ea să-și retragă cererea de la poliție, însă ea a refuzat. Inculpatul cunoștea ce vârstă are, ea spunându-i câți ani are în momentul când s-au cunoscut.

Martorul XXXXX a relatat că, în timp ce se plimbau prin oraș împreună cu partea vătămată, s-au întâlnit cu inculpatul și acesta le-a propus să meargă la o zi de naștere, la o rudă a sa, în s. XXXX, r-nul XXXX. Însă, acesta le-a mințit, având scopul de a întreține relații sexuale cu ele. Astfel, ea l-a sunat pe fratele său și l-a rugat să vină după dânsa. Inculpatul, văzând că a făcut un apel telefonic, i-a luat telefonul, iar când ea a insistat să i-l întoarcă, a lovit-o de câteva ori cu palma. Acesta nu-i permitea părții vătămate să plece. Ultima era în stare avansată de ebrietate și nu-

și dădea seama ce vorbește. Inculpatul, împreună cu Beșliu R. au amenințat-o că, în cazul în care va refuza să consume alcool, îi vor turna vinul în cap. Ulterior, fiind dusă în garaj, nu a fost în stare să opună rezistență și Beșliu R. a întreținut cu ea un raport sexual. Apoi, a venit inculpatul și partea vătămată, iar ultima plângea și spunea că îi este frică de tatăl său. A intrat și Beșliu I., care văzând-o că plânge, a lovit-o pe aceasta peste față. L-a sunat pe fratele și pe tatăl său spunându-le că a fost violată. După ce a ajuns acasă, i-a povestit tatălui său despre cele întâmplate, iar acesta a mers la părinții părții vătămate. Poliția a fost sesizată de către tatăl său. Partea vătămată a ajuns la poliție în timp ce ea se afla acolo și a comunicat că a fost impusă să consume vin și să întrețină relații sexuale. De la aceasta cunoaște că inculpatul a forțat-o să întrețină un raport sexual, că a lovit-o de câteva ori cu palma și i-a propus să se căsătorească. În seara incidentului, partea vătămată nu vroia să rămână, însă îi era frică de inculpat și nu era în stare să fugă.

Martorul XXXXX a indicat că în jurul orelor 02.00, noaptea, l-a telefonat fiica sa Cristina, care i-a spus că cineva o bate și vrea să o omoare. Aceasta era agitată și plângea, totodată, se auzeau vocile unor băieți care vorbeau brutal. Ulterior, fiica sa i-a spus că aceștia nu-i permiteau să vorbească la telefon, că inculpatul le lua în derâdere și le lovea.

Vinovăția inculpatului se probează și prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.10.2015 și raportul de expertiză medico-legală nr. 284 din 20.10.2015, conform cărui la XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoze a coapsei stângi, care s-au format sub acțiunea traumatică a unui corp contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce duc la dereglarea sănătății pe un termen de până la 6 zile și care se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca violul săvârșit cu bună-știință asupra unui minor, fiind stabilit că la 19 octombrie 2015, inculpatul, având scopul întreținerii unui raport sexual, prin constrângere fizică și psihică, fiind conștient de faptul că prin acțiunile sale săvârșește acte cu caracter sexual, cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările acestora, în timp ce se afla în odaia din casa lui Luca I., în s. XXXX, r-nul XXXX, a ținut-o forțat de mâini și a amenințat-o, apoi a lovit-o cu pumnul în spate pe minora XXXXX și a întreținut cu aceasta un raport sexual forțat.

Circumstanțele constatate au fost confirmate prin declarațiile părții vătămate și ale martorului XXXXX.

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este apreciată drept o poziție de apărare, luată cu scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta comisă și nu constituie un temei de achitare a acestuia.

Or, declarațiile lui că partea vătămată a întreținut un raport sexual benevol cu el și că nu cunoștea vârsta acesteia, sunt irelevante, din depozițiile părții vătămate și ale martorului fiind evident că ele i-au comunicat acestuia vârsta lor reală.

Mai mult, la momentul comiterii violului, partea vătămată era minoră, având vârsta de 16 ani și, prin urmare, ea a reacționat diferit față de cum ar fi făcut-o un adult, iar percepția acesteia față de situația dată este cu totul alta decât o văd alte

persoane. Astfel, minora, deși fusese violată, a rămas în casa unde se afla inculpatul, a făcut ordine și la cererea acestuia, l-a însoțit în ospetie, fiind clar că ea avea frică de inculpat și a perceput amenințările lui ca fiind reale.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că lipsesc circumstanțe agravante, ca circumstanțe atenuante fiind reținute săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni de către un minor, concluzionând că acestuia urmează a-i fi aplicată pedeapsa maximă prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, luând în calcul circumstanța excepțională prezentă – minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea.

Instanța a statuat că, pedeapsa cu închisoare va asigura atingerea scopului pedepsei penale, prin restabilirea echității, reeducarea și corectarea inculpatului, acesta urmând să înțeleagă că este obligat să respecte legile și normele de conviețuire socială, că are îndatoriri față de colectivitate și este supus îngrădirilor stabilite de lege doar în scopul exclusiv al asigurării recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți și în vederea satisfacerii cerințelor juste ale moralei, opiniei publice și bunăstării generale într-o societate democratică.

Or, pedeapsa cu închisoare va constitui nu doar o pedeapsă echitabilă în raport cu consecințele acțiunilor sale ilegale, dar și va forma un remediu eficient pentru prevenirea unor asemenea cazuri pe viitor.

3. Avocatul Igor Stratan a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, precum și nu a motivat în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea lor și motivele pentru care a respins probele apărării.

Or, instanța de fond, la emiterea sentinței, a fost părtinitoare și s-a manifestat în favoarea acuzării, limitându-se la transcrierea declarațiilor martorilor și, în ansamblu, invocând și alte înscrisuri în calitate de probe ce dovedesc vinovăția inculpatului.

Totodată, învinuirea înaintată inculpatului este incertă, nefiind formulată cu maximă precizie și claritate.

Prin urmare, a fost încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la contradictorialitatea procesului penal și termenul rezonabil de judecare a cauzei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Cerguța Vitalii, recunoscut vinovat în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost numită pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 70 și 79 Cod penal, de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 13.02.2018.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a conchis că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, împrejurările fiind constatate din totalitatea probelor administrate, apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, cu toate ca inculpatul nu și-a recunoscut vina, indicând că a avut un raport sexual benevol cu partea vătămată și n-a știut că aceasta este minoră, vinovăția lui se probează, cu certitudine, prin probele administrate, și anume:

declarațiile părții vătămate XXXXX care în instanța de fond a relatat că inculpatul a apucat-o de mână, a dus-o într-o odaie și i-a propus să întrețină cu el relații sexuale, iar dacă va refuza îl va chema pe Radu. Ea a început să plângă, iar inculpatul a apucat-o strâns de mână, a lovit-o cu pumnul în spate și a împins-o pe pat, a urcat peste ea, a dezbrăcat-o și a întreținut cu ea un raport sexual forțat. Inculpatul cunoștea vârsta ei or, atunci când au făcut cunoștință, i-a spus câți ani are;

declarațiile martorului XXXXX, care a indicat că băieții erau în stare de ebrietate, inculpatul a lovit partea vătămată cu palma. Ulterior, fiind afară, s-au apropiat inculpatul și partea vătămată, ultima plângea și spunea că îi este frică de tatăl său. De la ultima a aflat că inculpatul a întreținut cu ea un raport sexual forțat, că i-a aplicat lovituri cu palma, că, după, i-a propus să se căsătorească. Inculpatul cunoștea cea vârstă are partea vătămată;

declarațiile martorului XXXXXX, potrivit căror, fiica Cristina l-a telefonat și era agitată, plângea, se auzeau și vocile unor băieți care vorbeau brutal;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.10.2015;

raportul de expertiză medico-legală nr. 284 din 20.10.2015.

Totodată, declarațiile inculpatului că a întreținut cu partea vătămată un raport sexual benevol și n-a știut că aceasta este minoră, nu corespund adevărului, sunt mincinoase, făcute cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, fiind contrare probelor administrate, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează integral vinovăția acestuia.

Or, nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii incriminate nu echivalează cu achitarea inculpatului, fiind constatată că circumstanțele stabilite și probele administrate dovedesc comiterea de către acesta a infracțiunii, negarea vinovăției fiind calificată ca o metodă de apărare, deoarece persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea de bănuit, învinuit sau inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzute de legea procesul penală, nerecunoașterea vinovăției fiind apreciată ca un drept al acestuia și un mijloc de apărare.

Prin urmare, probele administrate, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, demonstrează faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor.

Deci, instanța de fond și-a motivat amplu și temeinic sentința adoptată cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, aceasta fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din CEDO.

În același timp, urmează a fi admis apelul în latura pedepsei, deoarece instanța de fond a reținut că inculpatul, la momentul comiterii violului, era minor, însă la stabilirea pedepsei, nu a aplicat în privința lui prevederile art. 79 Cod penal.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea cu intenție, că se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că lipsesc circumstanțe agravante, în calitate de circumstanță atenuantă fiind reținută săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, iar ca circumstanță excepțională – minoratul persoanei, concluzionând că urmează a-i fi stabilită inculpatului o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 70, 79 Cod penal, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, deoarece la momentul condamnării inculpatul a atins majoratul.

5. Avocata Ludmila Bîrcă a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurenta a invocat că afirmațiile acuzării că inculpatul a adus victima în stare de neputință, impunând-o să consume alcool, pentru ca ulterior să întrețină un act sexual contrar voinței acesteia, nu și-au găsit confirmare. Deci, nu a fost dovedită concluzia instanței că *inculpatul a profitat de starea de neputință a victimei și a întreținut un raport sexual contrar voinței ei*.

Nu a fost stabilit nici faptul că inculpatul cunoștea vârsta părții vătămate, el nu știa câți ani are aceasta și nu putea să aprecieze vârsta ultimei.

Or, probele prezentate de acuzare în partea incriminării *semnului agravant prezent la art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal sunt insuficiente, irelevante și pe alocuri contradictorii*.

Acuzarea nu a prezentat probe suficiente de doveditoare pentru a condamna inculpatul *pentru o infracțiune gravă or, alin. (3) se aliniază la această categorie de infracțiuni*.

Prin urmare, vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, acesta urmând a fi achitat pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Mai mult, în cadrul procesului de judecată nu a fost stabilită cu certitudine, săvârșirea infracțiunii de către inculpat.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXX, ale martorilor XXXXXX și XXXXXX, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.10.2015, raportul de expertiză medico-legală nr. 284 din 20.10.2015 că la XXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoze a coapsei stângi, care s-au format sub acțiunea traumatică a unui corp contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce duc la dereglarea sănătății pe un termen de până la 6 zile și care se califică ca vătămări corporale neînsemnate, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 70, 75, 79 Cod penal, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare

efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Este de reținut și că motivele invocate în recursul ordinar că: „*nu a fost dovedită concluzia instanței că inculpatul a profitat de starea de neputință a victimei..., probele prezentate de acuzare în partea incriminării semnului agravant prezent la art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal sunt insuficiente, irelevante și pe alocuri contradictorii..., acuzarea nu a prezentat probe suficiente de doveditoare pentru a condamna inculpatul pentru o infracțiune gravă or, alin. (3) se aliniază la această categorie de infracțiuni...*” sunt absolut nefondate, or sunt improprii cazului de pe rol, deoarece inculpatului nu i-au fost incriminate asemenea circumstanțe de fapt și de drept prin rechizitoriu, acestea nefiind prezente nici în descrierea faptelor criminale comise de inculpat, considerate ca fiind dovedite, conform prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar al apărării este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Ludmila Bîrcă, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, în privința inculpatului Cerguța Vitalii XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco